

[Severin Hansen.]

oktober sidste år. Det er rigtigt, at udvalget i sit arbejde tildels gik udenom de nye bestemmelser i denne paragraf af hensyn til de problemer, der kunne opstå ved den dér foreslåede affattelse af § 7, problemer, som den højtærede minister også var inde på i sin fremsættelsestale, idet han bemærkede, at man ikke helt var klar over, hvilke konsekvenser de forskellige ændringer kunne få. Man havde forelagt spørgsmålet for kammeradvokaten til udtalelse, og jeg forstod den højtærede minister således, at kammeradvokaten ikke havde noget særligt at indvende imod den nye udformning, som ikke skulle kunne medføre ret til erstatning til ålegårdsejerne.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde sidste år, at den kommission, der arbejdede med udformningen af hele dette store lovkompleks, havde behandlet dette spørgsmål meget forsigtigt for ikke i nogen måde at krænke ejendomsretten. Man havde fastsat nogle bestemte retningslinier for, hvad der skal forstås ved en ålegård, og i forbindelse hermed fastsat nogle afstandsbestemmelser. Efterhånden som fiskeriet har udviklet sig, har begrebet ålegård i høj grad været genstand for fortolkninger og voldt store vanskeligheder for det almindelige ålegårdsnævn og for ålegårdsovernævnet, der behandler disse spørgsmål.

Jeg vil gerne gøre det høje tings medlemmer opmærksom på, at der for nogen tid siden har været rejst en sag for Østre Landsret, såvidt jeg husker nede fra Knudshoved. Det drejede sig om et redskab, som man ikke fra ålegårdsnævnets side ville anerkende som ålegård med den beskyttelse, en ålegård har i henhold til bestemmelsen om retten for lodsejerne. Man mente ikke, at ålegårdsnævnet, hvilket vel også er rigtigt, havde nogen beføjelse til at afgøre dette spørgsmål, og man forelagde det altså for Østre Landsret, der tog sagen op til behandling. Østre Landsret godkendte dette redskab, der var anbragt på en vanddybde af indtil 7 m vand, som ålegård. Jeg ved ikke, om sagen allerede er appelleret til Højesteret, men det skal den i hvert tilfælde, og hvis Højesteret stadfæster Østre Landsrets dom, vil det sige, at man for fremtiden altid vil kunne henvise spørgsmålet om, hvorvidt der i det enkelte tilfælde er tale om en ålegård, til domstolene, altså at ålegårdsnævnene ikke har nogen kompetence til at træffe afgørelse, men at det er et spørgsmål, som domstolene afgør, og så vil man egentlig, forsåvidt jeg da bedømmer sagen rigtigt, være nået dertil, at

man forlader den almindelige opfattelse af, hvad der forstås ved en ålegård. Det kan med andre ord — hvis Højesteret stadfæster dommen — udvikle sig til, at man som ålegård kan bruge almindelige overvandsruser og små bundgarn, akkurat som nu udviklingen af ålefiskeriet fører det med sig.

Men selvom et redskab er anerkendt som ålegård fra domstolenes side, vil det naturligvis stadig ligge indenfor ålegårdsnævnets kompetence og myndighed at afgøre, hvor langt en ålegård må anbringes ude i vandet og på hvilken vandstand. Her har man nemlig bestemmelsen i den nugældende lov, som der ikke sker væsentlige ændringer i efter lovforslaget, om at denne afgørelse ikke kan indbringes for nogen domstol. Jeg må stadig være af den opfattelse, at hvis nævnene skal bibeholdes, hvad jeg egentlig ikke ser nogen særlig grund til — man kunne henlægge nævnenes afgørelser og bedømmelser til selve fiskerikontrollen —, har nævnene stadig myndighed til at bestemme, hvor langt en ålegård må føres ud, og hvis ålegårdsnævnene vil gå, lad os sige lidt strengt til værks i så henseende, så er det et spørgsmål, om ålegårdsejerne i virkeligheden er tjent med at bibeholde den nuværende ordning. Det vil naturligvis tiden vise, efterhånden som dette fiskeri udvikler sig.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger ud fra den opfattelse, at ålegårdsretten i fremtiden vil give anledning til mange tvivlsspørgsmål. Derfor ønsker jeg også at sige, at vi fra vort partis side havde ønsket, at man havde gennemført bestemmelserne i det først fremsatte lovforslag, som jeg også tror at man fra fiskeriets side har set hen til med en vis tilfredshed.

Jeg må så have lov at sige med hensyn til de nye bestemmelser i alle de andre paragraffer, som lovforslaget indeholder, at det må anses for at være af betydning for fiskerierhvervet, at de gennemføres. Man kan jo sige, at nu må alt dette have ligget længe nok i kommission og udvalg, nu må man have en ende på det. Det får vi imidlertid ikke, hvis man nu udsætter afgørelsen af spørgsmålet om ålegårdsretten for at få det nærmere belyst. Så kommer problemet til at ligge, jeg ved ikke hvor længe, og derfor må vi hellere se at få bestemmelsen gennemført.

Vi vil som sagt fra mit partis side medvirke til lovforslagets gennemførelse, som det foreligger, også forsåvidt angår § 7, som jeg har tilladt mig at omtale. Vi vil naturligvis, da der nu skal nedsættes et nyt udvalg, have lov til lige at gå forslaget igennem, men jeg håber, det kan blive en let og hurtig gennem-